

lovens Regler i Virkeligheden skulle være anvendelige, maa jeg tilstaa, at jeg kun halvvejs forstod. Ordene synes mig ganske klare i den Henseende. At der gives Adgang til den fornødne Understøttelse, vil sige akkurat, det samme som Alderdomslovens Ord, at den paagældende skal have, hvad der er fornødent for hans Underhold, hans Kur og hans Pleje. Jeg tror ikke, at det overhovedet kan udtrykkes klarere; kan det ærede Medlem finde en klarere Betegnelse, saa saa meget bedre. Det ærede Medlem for Ringkøbing var nærmest tilbøjelig til at anke over, at dette Lovforslag var for humant, at det ikke opstillede tilstrækkelige Krav over for de paagældende, at det var en farlig Vej at komme ind paa at være saa rundhaandet, som dette Forslag var. Ganske den modsatte Anke kom fra det ærede Medlem for Aalborg, idet han jo tværtimod stillede dette i Spidsen, at Forslaget vilde berede Skuffelser, og at de vedkommende vilde enten ikke faa noget eller ikke faa saa meget, som de mente at have Krav paa. Det forekommer mig, at den Vej, der her foreslaas, er saa ligefrem og naturlig, idet den slet og ret er, at medens nu de paagældende, der komme til Skade ved Ulykkestilfælde, og som ere trængende, blive forsørgede af det offentlige, men saaledes at det har Fattigvæsenets Karakter, gaar Lovforslaget ud paa at borttage denne Karakter, saaledes at altsaa en Understøttelse af det offentlige i dette Tilfælde ikke regnes som Fattighjælp. Men jeg maa føje til — deri har den højtærede Indenrigsminister Ret — at Tendensen i dette Lovforslag ganske vist ogsaa er den samme som i Alderdomsforsørgelsesloven af 1891, at man tænkte sig noget at højne Niveauet for den Understøttelse, der bliver givet. Jeg tror ogsaa, det har vist sig i Praksis ved Benyttelsen af Alderdomsforsørgelsesloven, at de Understøttelser, som der gives, ere noget rundeligere end de, der ellers ydes de fattige. Ganske det samme tror jeg man naturlig vilde komme til ved Benyttelsen af denne Lov. Det forekommer mig, at det ligger saa uhyre nær, at man, naar man ikke har kunnet naa til at faa detaillerede Bestemmelser indførte for alle de Arbejdere, der udelukkedes af den sidst ved-

tagne Lov, da siger: lad os da saa i alt Fald tage dette Præg af Fattigunderstøttelse bort fra de Understøttelser, der gives Invalider, der have faaet deres Skade under Arbejdet. Det ærede Medlem for Aalborg ankede over, at man havde medtaget endogsaa efterladte efter disse tilskadede, og at det var i Strid med Alderdomsforsørgelseslovens Regler, idet den jo kun kunde komme de paagældende Personer selv til gode, og han mente, at saa vilde det være et Skridt til, at man ogsaa for de alderdomsforsørgedes Vedkommende vilde komme til at tage deres efterladte med. Denne Konsekvens ser jeg ikke har nogetsteds hjemme; thi her drejer det sig kun om dem, der ere omkomne ved et Ulykkestilfælde, og hvis efterladte altsaa paa Grund af Ulykken have mistet deres Forsørger. At man ønsker at inddrage dem under Understøttelsen, finder jeg ganske naturligt, men naar for øvrigt en alderdomsunderstøttet dør, have hans efterladte ikke mere Krav paa at faa Understøttelse end efterladte efter enhver anden, saa den Fare forekommer mig ikke at have noget at betyde.

Men det ærede Medlems Hovedbetragtning var jo ogsaa denne, at en almindelig Ulykkesforsikring, som denne Foranstaltning til Dels vilde have Karakteren af for de ubemidlede Vedkommende, overhovedet ikke var nogen Lovgivningsforanstaltning, ikke var nogen Statsopgave. Jeg forstaar ikke, hvorledes da det ærede Medlem egentlig definerer, hvad der er Lovgivningens og Statens Opgave og hvad ikke; thi han har jo selv været Ordfører for den Lov, som vi nylig have vedtaget, og betragter det altsaa som en Statsopgave, som en Lovgivningssag at sikre de Arbejdere, der ere beskæftigede ved visse Erhverv. Hvorfor Staten skulde være mere opfordret til at varetage enkelte Arbejderes Interesser, men ikke andres, er jeg ikke i Stand til at forstaa. Den Grænse, som det ærede Medlem har draget ved den sidst vedtagne Lov, er en fuldstændig vilkaarlig Grænse, der kan tage sig meget godt ud paa Papiret. En Teori, som sagde: de, der komme til Skade ved Maskiner, skal Lovgivningen tage sig af, men ikke andre eller: de, der komme til Skade ved moderne Foranstaltninger,